

3. Zie, ik kom om Uw wil te doen, o God

‘En zij zeiden de een tot de ander: Ziet, daar komt die meesterdromer aan! Nu komt dan, en laat ons hem doodslaan, en hem in een van deze kuilen werpen; en wij zullen zeggen: een boos dier heeft hem opgegeten; zo zullen wij zien, wat van zijn dromen worden zal.’ (Gen. 37:19, 20).

Woorden vol minachting en haat gesproken door de broeders van Jozef. Hoe diep moet hun haat en afkeer van hem geweest zijn, dat zij hem zelfs wilden doden. Maar hun haat richtte zich niet alleen tegen Jozef maar vooral tegen het door God gesproken woord. Ze hadden zich vast in hun hart voorgenomen nooit te zullen buigen voor Jozef en daarmee ook voor hetgeen God sprak. Ja, ze dreven er zelfs de spot mee: ‘ziet, daar komt die meesterdromer aan!’

Ja, daar kwam Jozef aan. Zijn vader had hem opgedragen zijn broers op te gaan zoeken. Hij wilde graag weten hoe het met hen ging. En Jozef moest de boodschap over gaan brengen. En Jozef ging. Zonder tegenspreken. ‘Zie, hier ben ik!’ (v. 13).

Nou, is dat dan zo verwonderlijk, dat hij zo gewillig aan het verzoek van zijn vader gehoorzaamde? Was het niet een kleine moeite? Ik kan je ook een andere vraag stellen. Zien we hier juist niet een groot wonder van zelfverloochening? En zien we hier in het leven van Jozef niet weer de Geest van Christus blinken? Zou Jozef niet bang geweest zijn? Bang om de veilige plaats bij zijn vader te verlaten en zijn broers die zo’n hekel aan hem hadden op te gaan zoeken? Jozef had die haat immers wel gevoeld en gemerkt. Ze staken hun afkeer van hun jonge broer met zijn dromen niet onder stoelen of banken. Zij konden hem niet vredelijk toespreken.

Zou Jozef zich niet eenzaam gevoeld hebben daar in die grote uitgestrekte velden? En dan zo vol van angstige voorgevoelens over hoe zij hem nu weer zouden ontvangen.

En toch, hij ging. Zonder tegenspreken. Vrijwillig. ‘Zie, hier ben ik.’ En wat een moeite deed hij om hen te vinden. Het zou toch gemakkelijk voor hem geweest zijn, toen hij in Sichem kwam, om terug te keren en tegen zijn vader te zeggen: Ik kan ze niet vinden. Ze zijn ergens anders. Maar nee, hij bleef ‘dwalende in het veld’ (v. 15) totdat hij wist waar zij waren.

Wat een verschil tussen Jozef en zijn broers. De een vol zelfverloochening en opzoekende liefde, de anderen vol haat en afgunst.

Zie je in dit stukje van Jozefs leven niet iets van de eerste komst van de Heere Jezus Christus tot Zijn broeders weerspiegeld? En misschien ook wel iets van je eigen leven?

Lees Mattheüs 21:33-46 eens. Je leest daar de gelijkenis van de boze wijngaardeniers. Een zekere 'heer des huizes' plantte een wijngaard. Hij zette een tuin (= een muur) daaromheen, en groef een wijnpersbak daarin en bouwde een toren. Hij verhuurde die aan de landlieden en ging vervolgens weg. Hij reisde naar het buitenland. (v. 33). De heer des huizes is de HEERE. De wijngaard is Israël, het land en het volk. De muur, de wijnpersbak en de toren zijn de inzetten die de HEERE aan Zijn volk gegeven heeft. De landlieden zijn de geestelijke leiders van het volk.

De heer des huizes deed dit natuurlijk niet voor niets. Hij verwachtte vruchten van die wijngaard. Zo verwachtte de HEERE vruchten van bekering, aanbidding en hartelijke lofprijzing van Zijn volk.

En om die vruchten te ontvangen zond de heer des huizes zijn dienstknechten tot de landlieden, de een na de ander. (v. 34, 35). Deze dienstknechten kunnen we vergelijken met de profeten. De profeten van Israël bestrafden voortdurend het kwaad en riepen op tot bekering, terugkeer tot God, de God van hun vaders Abraham, Izaäk en Jakob. Ook de leiders, of beter gezegd: juist de leiders werden daarbij niet ontzien. Die leiders, vol van eigengerechtigheid, stopten hun oren toe voor de boodschap die de profeten brachten en ze sloten daarmee hun oren voor Gods Woord zelf. (Wij zijn toch Gods volk? Wij hebben toch geen bekering nodig? Wij doen toch alles goed?) De profeten werden verworpen (Mat. 21:34, 35). En daarmee werd Christus al voor Zijn komst door het volk verworpen. We lezen immers dat de Geest van Christus in de profeten was? (1 Pet. 1:10, 11).

Tenslotte zond de heer des huizes zijn zoon. (v. 37). Een zoon die hem lief was (Mark. 12:6). Ook die zoon kwam vruchten ontvangen. Het is bijna onnodig om te vertellen wie die zoon in deze gelijkenis voorstelt. De Heere Jezus Christus kwam om vruchten bij het volk van God te halen. 'Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen' (Mat. 4:17) was Zijn prediking. Maar Hij ontving een nog smadelijker behandeling dan Zijn voorgangers, de dienstknechten de profeten: 'maar de landlieden, de zoon ziende, zeiden onder elkander: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en zijn erfenis aan ons behouden. En hem nemende wierpen zij hem uit buiten de wijngaard, en

doodden hem' (Mat. 21:38, 39). Zie je de overeenkomsten met de geschiedenis van Jozef?

Jozef werd door zijn vader naar zijn broers gezonden met een boodschap. De Heere Jezus werd door Zijn Vader naar Israël gezonden; eveneens met een boodschap: met het Evangelie van het Koninkrijk. De broers waren vast van plan om – koste wat het kost – Gods raad te verijdelen. Nooit zouden zij buigen voor hun jongere broer. Israël heeft eveneens de raad Gods verworpen. Het was en is vast van plan om nooit voor de Man uit Nazareth te buigen. Jozef werd ontvangen met haat, dodelijke haat. En dat was ook de ontvangst die Christus van Zijn broeders ontving.

Ligt er voor jou nog een les in deze geschiedenissen? Zeg eens eerlijk: Is jouw hart erg veel anders dan dat van de landlieden in de wijngaard? Of van het Joodse volk? Of van de broers van Jozef? Buigt jouw hart gemakkelijk voor het Woord dat spreekt dat Hij, Christus Jezus, eens Koning zal zijn en dat alle knie dergenen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn zich zou buigen in de Naam van Jezus? (Fil. 2:10). Alle knie, dus ook de jouwe. Niet goedschiks dan kwaadschiks.

Is er plaats voor de Christus Gods? Voor Hem, bij Wie alleen plaats is voor Zijn eigen werk? Voor Hem, bij Wie jij al je eigen gebeden, godsdienst en 'goede werken' moet verliezen? Is Hij de Christus Die je zoekt?

Wees dankbaar als je met een oprecht hart kunt zeggen: Wat zijn dat, 'mijn eigen gebeden?' Ik kan helemaal niet bidden, al zou ik het willen. En wat mijn godsdienst betreft: ik ben eerder in opstand tegen God dan dat ik Hem dien. En laten we over goede werken maar helemaal niet beginnen.

Waarom moet je hier dankbaar voor zijn? Omdat het betekent dat je je eigen gerechtigheid aan het verliezen bent en dat er plaats komt voor Gods gerechtigheid.

Het betekent niet dat je met zulke gevoelens tevreden moet zijn. Natuurlijk niet. Wees pas tevreden als je Hem hebt leren kennen.

Hij sprak ook tot Zijn Vader in volmaakte gehoorzaamheid: 'Zie, hier ben Ik'. Hij ging ook in gehoorzaamheid aan de wil van Zijn Vader Zijn broeders opzoeken ondanks de behandeling die Hem te wachten stond.

'Zie, Ik kom om Uw wil te doen o God!' (Heb. 10:7-9).

'In welke wil wij geheiligd zijn, door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal geschied.' (Heb. 10:10).

Wees bang voor je eigen wil en zie op de Zijne. Haat iedere opstandige, vijandige gedachte over de Heere Jezus Christus, die er in je hart opkomt. Vraag Hem je gedachten te leiden en tot Zijn gehoorzaamheid te brengen.

Tenslotte: 'zo zullen wij zien, wat van zijn dromen worden zal'. Dit was de spottende taal van de broers. Maar, o, wat een dwaze taal! Ja, inderdaad ze zouden het zien. En hoe! God spreekt de waarheid. Bij Hem zijn er geen leugens. Hij had Jozef een rijke toekomst beloofd. Hij heeft die gegeven. En al wat Hij in Zijn Woord tot Zijn eigen kinderen spreekt is waar. (Trouwens ook wat Hij tot Zijn vijanden spreekt.) Daarover hoeft geen moment enige twijfel in je hart op te komen. Al lijken alle omstandigheden tegen je te zijn: Zijn wil wordt volbracht.

